

ся виждаше не само постоянно и сърченъ, нъ и весель и кроткѣ, като да владѣеше на вѣтрове-ты и на море-то. Азъ го последвахъ, Е! кой не бы го последвалъ, като е подкрѣпенъ отъ него?

Ные плавахме, и самы управлявахме онѣхъ мащѣ, коя ни даваше голѣмъ помощь, зачѣ-то можехме да сѣдимъ върху нѣхъ; ако трѣбваше да плуваме безъ почивкѣ, сила-та ни скоро щеше да отслабне. И часто морско-то разиграване прѣвращаше това голѣмо дърво и ные потѣвахме въ море-то, и глѣтахме соленѣ-тъ и горчивѣ водѣ, коя-го течеше изъ уста ни, ноздры-ты ни, и уши ни: ные бѣхмѣ принудени за да ся боримъ съ вълмы-ты и да ся качваме отгорѣ мащѣ-тъ. Много пѣтъ задаваше ся нѣкоя висока вълма, като една плавина, и замишуваше прѣзъ насъ; тогава ные ся държихме яко у мащѣ-тъ, коя бѣше сама-та ни надѣжда, отъ страхъ да не бы ѣхъ нѣ-какъ истарвали изъ рѣцѣ си.

Прѣзъ сичкѣ-тъ тѣхъ ноцъ трѣперахмѣ отъ зимъ, и стосхмѣ почти полумъртви, безъ да знаемъ дѣще ны исхвърли бора-та. Най послѣ вѣтрове-ти начинахъ да ся укротяватъ; и море-то, кѣ-то хучеше още, приличаше на единъ много разгнѣвенъ челоуѣкъ, кому-то слѣдъ голѣмѣя гнѣвъ, не оставя друго, само нѣкои малкы смѣщенія.

До толкози зора ся зададе, и зѣ да отваря на слънце-то небесны-ты врата, като ни извѣстѣяваше красенъ день. Истокъ ся виждаше съвѣтъмъ въ огнь, и звѣзды-ты, кои бѣхъ толкози врѣмѣ прѣкрыти, явихъ ся по небе-то, и ся виждахъ като да бѣгать отъ слънчевно-то приближаване. Съглѣдахмѣ отъ далечъ земя, камъ коя-то ны карахъ ветрове-ти: